

để viết ra những câu chuyện quái đản trong Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh hay nhà làm phim kinh dị Alfred Hitchcock mà anh và em đã đọc và xem qua.

Nhưng anh vẫn thắc mắc thấy lạ: Mơ là gì? Tại sao trong đêm đen như mực, khi mọi thứ đều im vắng, mọi vật đều mất đi ánh sáng rực rỡ thì mơ đã xuất hiện? Cả những chuyện thần tiên, ma chồn quái đản hay một ai nào đó hồn từ xa lạ gọi về? Người xưa cũng như một vài nhà tâm lý ngày nay bảo: ban ngày nghĩ gì, ban đêm mơ thế. Em, thật ra cũng không hoàn toàn như vậy. Trong giấc mơ của anh, có sung sướng, đó là những tiếng cười to thoải mái. Có đau lòng khóc lóc, lăn ra thế nào đương nhiên có sự sợ hãi, đó là sự căng thẳng đến co rúm người không chạy được, bị khống chế nhiều, khá nhiều cử chỉ thật hoang đường. Những điều đó, anh đâu có nghĩ tới, có những môi trường anh chưa bao giờ sống, có những tình cảnh anh chưa bao giờ va chạm, có thoảng những mùi hương không nhớ. Mỗi lần tỉnh lại, khi vui sướng thì nở nụ cười thầm kín, có phần ngọt ngào, có phần luyến tiếc. Khi buồn đau thì thở dài. Khi sợ hãi thì nhọc cả người, và khi mơ những chuyện hoang đường thì đỏ mặt ngượng ngùng.

Em đâm ra lo lắng, nói "mơ" như thế không tốt, rất nguy hiểm. Thể lực suy giảm, tính tình bạc nhược rồi sẽ bị bệnh. Anh cũng cảm thấy lo sợ, ngày nào bệnh trở nên thật em không có thời gian săn sóc. Em cố đi tìm đâu vài lời chữa bệnh trong sách Đông y, em tỏ vẻ như một nhà Đông y gia truyền chữa bệnh. Một hôm em nói: "Ngủ mơ liên miên là do thiếu khí dương – nên anh phải tắm nắng." Anh dùng phương thuốc chỉ dẫn của em. Anh đã tắm nắng. Hằng ngày mỗi buổi trưa, anh ra sân sau nhà cởi trần tắm nắng, nhưng em cũng chưa chỉ

hết cho anh biết những tia cực tím của mặt trời sẽ ảnh hưởng thế nào trên da. Một việc anh chữa trị rất khó chịu. Mặt trời tủa ra giống như một mớ gai đâm vào mắt, vào lưng, vào vai. Anh đành phải ráng chịu. Để được lành bệnh, khỏe mạnh, anh cứ thế bám bụng chịu đựng. Chính lúc này anh đã phát hiện cái bóng của anh. Anh cảm thấy không thể yên tâm được: ô, cái bóng, một cái bóng đen lúc nào cũng bám rịt theo anh từng bước. Anh làm sao lằm tưởng được vì chỉ có trong đêm bóng mới xuất hiện như bóng một người cha đêm tối mới về như chuyện "Thiếu Phụ Nam Xương". Nhưng sao giữa ban ngày, anh đứng, nó là cái cọc. Anh ngồi xổm, nó là một cái đống. Anh đi, nó cũng đi. Anh hoa chân múa tay, nó run rẩy. Anh đột nhiên hoảng sợ vô cùng. Nó là anh ư? Nó là anh sao? Cái linh hồn ốm yếu, ôi đáng thương biết chừng nào! Ôi! sao có mặt trời, giữa thanh thiên bạch nhật lẽ nào anh lại còn có bóng đen? phải là "thằng tôi giả chẳng?" Rồi em nói: Bóng là mơ của anh đó! Không, mơ không yếu ớt như vậy, mơ rất tận tình, rất tự do, mơ không gượng gạo gò bó chút nào!

Anh chợt nghĩ: phơi nắng dưới ánh mặt trời để linh hồn và thể xác co

rúm lại như thế này, chẳng thà cứ để nằm mơ còn hơn. Như anh, trên cuộc đời bao la rộng lớn này, có làm thơ, viết một vài quyển sách nhỏ, một không đủ ăn, hai không đủ uống, ba không đủ mặc, ở đâu cũng bị con mắt lệch lườm nguýt, cười cợt; bây giờ anh còn tiếc gì mạng sống của mình, cứ để sinh bệnh chết sớm, thì cứ để sinh bệnh chết sớm tốt hơn. Còn em, em còn xinh đẹp, thảo hiền như thế, nhân gian sẽ có người yêu em và trong cảnh túng quẫn đó, đôi khi vẫn còn quyền chiếm hữu em, cũng là tội lỗi... Thôi, anh nên mạnh dạn nằm mơ, mơ rất nhiệt tình.

Cứ thế... cứ thế... Đi qua đời người. Đòi lần bạo bệnh, tưởng lưỡi hái thần áo đen đã cận kề. Những thất bại, những ê chề vậy mà vẫn qua, bằng sự hãnh tiến và cả sự nhu nhược. Trong nghênh ngang của vẻ bất cần đời; có cả tiếng nói rất khê của một tâm hồn yếu đuối. Anh có nhớ đọc đâu đó: "*Những người muốn dấy lên bão tố lại hay mơ tưởng tới bình yên. Nhưng nếu đạt đến bình yên tuyệt đối người ta sẽ chết trong ưu phiền*". Anh chưa một lần được đạt đến bình yên tuyệt đối. Càng lớn, những cơn ác mộng còn đó nhưng muộn phiền cứ kéo về đêm đêm làm hao gầy giấc ngủ. Bùng tỉnh nếu có sau những giấc

